

Gerbiamoji Stefanija Ladigiene,

rašau Jums, žinodama, kad atsakymo į šį laišką niekada nesulauksiu, tačiau Jūsų meilę, išmintį, pasiaukojimą, geraširdiškumą, tvirtybę galiu įskaityti ir atrasti praeityje. Man be galo liūdna, kad galiu pažinti Jus tik tokiu būdu, gaila, kad istorijos puslapiuose atgulė tik mažytė dalis Jūsų gyvenimo, o likusi jau yra palaidota laiko. Bet net ir ta maža Jūsų dalelė, kuri man pažįstama, yra žavi, įkvepianti ir priverčianti susimąstyti, kokia visgi yra didelė žmogaus galia, kiek daug jis gali pakeisti ir gero nuveikti. Pati esu dar tik besirenkanti savo gyvenimo kelią, dar besiformuojanti asmenybė, kuri ieško pavyzdžių kituose. Todėl man yra itin svarbūs žmonės, kurie savo gyvenimu atnešė daugiau gėrio į šį pasaulį, kurie net ir sunkiausiomis gyvenimo akimirkomis išliko stiprios dvasios ir kilniaširdžiai. Jūs, gerbiamoji, esate viena iš šių žmonių.

Nuo pat jaunystės buvote labai veikli, religinga, tvirtos laikysenos mergina. Jums visuomet rūpėjo tikinčios moters misija ir pašaukimas. Jūs skatinote moteris šviestis, studijuoti, kurti savo ateitį, būti nepriklausomas, imtis iniciatyvos ugdant savo vaikų ir vyrų dvasinį pasaulį. Jūs supratote, kad moteris taip pat turi prisidėti prie nepriklausomos visuomenės, valstybės kūrimo, ir pati tapote viena iš pirmųjų moterų, išrinktų į Lietuvos Seimą. Jūs, kaip ir kitos to meto visuomenės veikėjos, keitėte žmonių mentalitetą, prisidėjote prie moters, kaip lygiavertės visuomenės narės, pripažinimo. Be to, dar ir studijavote, auginote vaikus. Turėjote net šešias atžalas, kurias užauginti, tikriausiai, turėjo būti tikras išbandymas, atsižvelgiant į tai, kad turėjote daug pareigų ir buvote tokia užimta. Bet čia ir slypi Jūsų dvasinis grožis ir stiprybė. Turėdama tiek daug atsakomybių, darbų, Jūs viską stengdavotės atlikti kaip galima geriau ir nuoširdžiau, o slegiama rūpesčių naštos išlikote savo šeimai ir tikėjimui atsidavusi moteris.

Besirūpindama savo šeima, Jūs niekada nepamiršote ir aplinkinių. Vokiečių okupacijos metais Jūsų namuose daugelis žmonių surasdavo pagalbą ir prieglaudą. Net rizikuodama savo ir vaikų gyvybėmis, priglaudėte žydaitę. Labiausiai žavi tai, kad ją priėmėte į savo namus ne kaip prašalaitę, o kaip savo dukrą. Pasibaigus karui, likote ištikima savo vertybėms ir atsakėte palikti Tėvynę ir dėl to aš Jus tik dar labiau gerbiu. Jūs puikiai žinojote, kas Jums gali nutikti antrosios sovietų okupacijos metu, bet nebėgote, kaip daugelis, o nusprendėte pasilikti. Tęsėte pedagogės darbą, toliau suteikdama pagalbą ir užuovėją tiems, kuriems jos itin reikėjo. Pas Jus bute lankydavosi šviesūs, jauni žmonės, ateitininkai, kurie vylėsi ir planavo prisidėti prie nepriklausomos Lietuvos kūrimo. Vėliau Jus areštavo už antisovietinę veiklą ir tardė. Bet net tada nepasidavėte ir globojote jaunesniąsias kalines. Aiškiai supratote, kad Jūsų laukia tremtinės dalia, bet oriai pasitikote likimą, neišduodama nei Lietuvos, nei savęs pačios. Dešimt metų Sibiro lageryje vykdėte bausmę tik už tai, kad stipriai mylėjote žmones, tikėjote Dievu ir nepriklausoma Lietuvos valstybe. Net ir patyrusi vyro netektį, atskyrimą nuo šeimos, gimtosios šalies, kitų poreikius iškeldavote aukščiau savųjų.

Dabar gyvename nepriklausomoje Lietuvos valstybėje, kuri kasdien tobulėja ir vystosi. Žmonėms yra sukuriamos vis geresnės sąlygos gyventi, kurti šeimas, dirbti. Tačiau tai nėra tik šiandieninio žmogaus nuopelnai, nes dabartinės Lietuvos pamatas buvo pradėtas statyti anksčiau. Ją statė drąsios, atkaklios, šviesios, Tėvynę ir jos žmones mylinčios asmenybės, tarp jų ir Jūs. Taigi noriu iš visos širdies padėkoti už neišsenkantį Jūsų altruizmą, meilę žmonėms, už visą tai, ką padarėte Lietuvos visuomenės, ypač moterų, naudai.

Viliuosi, kad kažkada tapsiu nors mažu krisleliu panaši į Jus.

Širdingai dėkoju už viską,
Kornelija Augustinavičiūtė,
Ive klasės gimnazistė iš
Anykščių Jono Biliūno
gimnazijos

2021 m.